

А він ще крикнути устиг —
І змовк, і вже — навіки.
І з жахом кинулись у ніч
Три чорні чоловіки.

Їх запитали на суді:
«За віщо ж ви убили?»
Стояли троє як мерці,
Ні слова не зронили.

І от присяжні підвелись
І вирок зачитали.
І в залі троє матерів
Невтішно заридали.

Четверта, гнівна й мовчазна,
Устала через силу, —
Четверта сльози понесла
На синову могилу.
